

«El papa Francesc m'agrada!»

► Aquestes darreres setmanes hem pogut escoltar sovint la següent expressió: «El papa Francesc m'agrada!». Realment, el nou Sant Pare ha suscitat moltes reaccions d'admiració per la seva proximitat a tots, per la seva senzillesa, la seva austeritat i, sobretot, el seu amor i la seva tendresa envers les persones. La nostra fotografia és un exemple més d'aquest estil del papa Francesc. Durant la seva trobada amb els 6.000 periodistes que varen seguir els fets del conclave i la seva elecció, el Papa saluda amb una mà un periodista invident i amb l'altra mà acaricia el seu gos-guia. Tot un gest franciscà!

GLOSSA

Testimonis de fe

Els mestres i professors de religió de les escoles públiques i les escoles cristianes concertades de Catalunya es reuneixen cada any en una jornada conjunta —enguany a Tortosa, amb 450 participants— amb la finalitat de trobar-se, dialogar i formar-se. També hi ha temps, però, per viure i celebrar la fe entorn la taula de Jesús en la celebració de l'eucaristia. En acabar la jornada, es llegeix un manifest.

El de la darrera trobada diu: «Déu és en la nostra vida i en la vida dels nostres alumnes. La classe de religió està cridada a ser un testimoni que emergeixi en la societat secular, sovint tan allunyada de Déu, fidel al mestratge de Jesús, testimoni d'amor, de servei i de fe.

»Celebrem aquesta jornada en l'Any de la Fe tot responent a la crida d'una nova evangelització. Hem de tenir ben present que, per a molts, la classe de religió és l'únic contacte amb el fet religiós, amb la fe, amb Jesús i amb l'Església de Déu. Volem facilitar la crida, l'anunci de Jesús —camí, veritat i vida— i fer possible la trobada amb Ell, que és el mateix ahir, avui i demà, amb nous mètodes,

nous llenguatges i amb un renovat entusiasme.

»Malgrat la situació de crisi —econòmica, de valors, de confiança...— que ens envolta i ens tenalla, el nostre ha de ser, també, temps d'esperança. Els nostres ensenyaments han de contribuir a donar claus per entendre el moment històric, per configurar criteris que formin homes i dones virtuoses, per consolidar actituds d'amor i de servei, per descobrir la presència de Déu, que passa i torna a passar amb desig d'acolliment i de fer estada en la nostra vida. Els mestres i professors de religió hem d'interpel·lar amb el nostre dir i fer per apropar Jesús als infants i joves. La nostra manera de fer s'ha d'impregnar d'aquest desig de ser testimonis de fe.»

Un bon seguit de propòsits professors en la jornada i recollits en el document, que en la vida quotidiana esdevenen propòsits viscuts a les aules amb els alumnes i a l'escola amb els companys. «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Fruits de Pasqua: Maria Skobtsov (II)

Tal com era d'esperar, el pas donat per Maria Skobtsov lliurant-se totalment a la maternitat espiritual amb els marginats, la va portar a un món de contradiccions. El seu matrimoni va entrar en crisi i els seus fills van haver de ser atesos pels seus respectius pares. La força de la «compassió» vers els qui més sofrien el desarrelament de l'exili, l'empenyia a l'acció: atenia alcohòlics, malalts mentals, ancians sols, famílies pobres i sense treball... Més encara, el seu nou estil de vida, la vivència de la seva fe, li demanava una consagració especial en «la vida monàstica», entesa, no a l'estil de la tradició ortodoxa, sinó d'una manera més propera a la vida consagrada de les grans fundacions i carismes de caràcter social, que tant van abundar al segle XIX i primera meitat del XX entre els catòlics. Això requeria no pocs canvis a la seva Església i constituïa una font de conflictes i sofriments.

Va ser acceptada la seva consagració monàstica i inicià una petita comunitat a la zona de Saxe, on funda a precari una casa d'acolliment de dones sense família. O. Clément, en el pròleg a l'edició francesa de l'obra de Maria Skobtsov *El sagrament del germà*, dirà que ella era una síntesi de passió i compassió extremes. El seu programa de vida consistirà en l'exercici de la «maternitat espiritual» vers el necessitat i la seva nova situació vindrà definida amb les paraules «llibertat» i «comunió»:

«La Mare Maria, que no predicava, però estimava, mai no va oblidar que solament val aquell que, en la llibertat i en la comunió, rendeix l'homenatge més adequat a la imatge de Déu en ell.»

La nova casa de Lourmel, més àmplia, consolida una comunitat-monestir del tot original: tres germanes monges enviades pel seu bisbe, el P. Lev Gillet, la seva pròpia mare i els seus dos fills, amb un nombre cada vegada més gran de pidolaires, malalts, delinqüents o artistes arruïnats... No falta la capella on se celebren puntualment els oficis del matí i de la tarda. En tensió constant per obtenir recursos econòmics i aliments, però sense perdre el bon humor, l'esforç sense límits, «venent la desmesura del mal amb l'amor sense mesura».

A més dels treballs domèstics de tot tipus, del dibuix i el brodat, dedica més temps a l'escriptura. Concreta la seva espiritualitat i el seu estil contrastant-lo amb altres quatre que ha trobat en la tradició ortodoxa: el que confon l'Església (sotmesa), la nació i el tsar en una mateixa adhesió; el ritualista, ancorat en normes, formalista i immobilista; «la pietat estètica», que busca el gaudi espectacular i l'esteticisme; la pietat ascètica, centrada en l'esforç i el compromís. Ella propugnarà l'anomenada pietat evangèlica, centrada en la donació d'un mateix per amor, segons Crist:

«(Es tracta de viure Crist)... Aquest món nostre sense Déu espera del cristianisme que pronuncii l'única paraula capaç de guarir-lo i arranjar-lo, fins i tot de ressuscitar el que està mort.»

La seva icona serà Maria amant amb el cor traspasat per l'espasa (sofriment passiu) i al peu de la Creu (sofriment acceptat lliurement). Aquesta icona es va materialitzar en la seva vida quan França és ocupada pels nazis i la seva comunitat es lliura decididament a la defensa dels jueus russos, recolzant la resistència. Viu intensament la seva última Pasqua en comunitat. Ella i el seu fill són denunciats i traslladats, junt amb el P. Klepinin, a sengles camps de concentració. Ella, trepitjada pel sofriment i la mort, a Ravensbrück va trobar i va repartir la pau. Es conserva un testimoni verbal seu:

«Oh mort, jo no t'he estimat a tu, no. He estimat el que està viu al món: l'eternitat.»

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ELOI ARAN

Religió a l'aula

El portal CatalunyaReligió, amb el suport de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i el patrocini de l'Editorial Casals, obre un espai d'actualitat religiosa al servei de les escoles i de la comunitat educativa. CatReligió a l'Aula (www.catalunyareligio.cat/aula) presenta recursos digitals per facilitar el tractament dels aspectes vinculats a la religió en els centres d'educació secundària. L'Eloi Aran, arquitecte i teòleg, és membre del consell de redacció de CatalunyaReligió.

Què hi trobem a CatReligió a l'Aula?

És una proposta innovadora d'aplicació de les TIC (Tecnologies de la Informació i la Comunicació) en la matèria de religió, un web pioner amb recursos digitals en línia relacionats amb el currículum d'educació secundària. Fins ara, aquesta era una tasca impensable o titànica per part del món editorial educatiu.

A qui s'adreça?

Principalment, a professors de religió, però també a tota la comunitat educativa i altres agents evangelitzadors, com ara catequistes o grups cristians interessats en la seva pròpia formació. L'usuari hi pot trobar indexat temàticament i en cronologia inversa tota l'actualitat religiosa catalana en clau pedagògica, esdevenint una mena de *Catecisme 2.0* que es nodreix de la realitat eclesial més propera i qualificada en el temps i l'espai.

Quins recursos presenta?

Què donaria un professor per convidar el físic David Jou a l'aula per explicar la relació ciència-fe, per disposar de cançons relacionades amb el tema del dia en clau de pregària o per tenir un recull de premsa per utilitzar a classe? Aquesta pluralitat de recursos, persones i institucions es poden trobar ara gratuïtament al web.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

La vida és adoració i lluita

El dinamisme del Poble de Déu vers el Regne no coincideix pas amb una visió idíl·lica de la vida. En l'Apocalipsi apareix l'actitud correcta: l'adoració a Déu va acompanyada de l'acceptació franca del fet que la vida és lluita. Una lluita repetida, entregada, en la qual guanyes i perds, per arribar a guanyar finalment allò que ha estat promès per Déu: «el cel nou i la terra nova» on habita la justícia.

Què és propi de la lluita? L'esforç, l'acabar les forces..., la mort, la resurrecció; el misteri pasqual, del qual sant Joan ofereix dues petites i precioses paràboles.

La primera és el misteri del gra de blat lliurat a la terra: és fecund i dona molt de fruit. Per què? Perquè tenim en el nostre interior la força d'estimar i aquesta força es manifesta del tot quan l'entrega als altres és més intensa i es fa precisament des de la tribulació, com a superació de la tribulació i de la mateixa mort: «Si el gra de blat no mor...» Llavors, del profund de nosaltres mateixos brolla la vida per als altres. Mireu què fan les mares, els mestres, els cooperants que es creixen en la donació. El goig de Déu és la seva fortalesa. El moribund, en la seva darrera lluita, està invitat a fer l'acte de confiança i de lliurament més intens que ha fet en tota la seva vida.

La segona paràbola és la de la dona que infanta i que ja no recorda el seu dolor perquè ha portat al món una vida humana que, en definitiva, ve de Déu.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones.

Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

HECHOS DE VIDA

¡Gracias, madre, por tu amor y tu sonrisa!

Un hecho: en el autobús, sube una madre. Su bebé está dentro del cochecito. Una vez acomodados, la madre se inclina y con el corazón henchido y el rostro iluminado le sonríe y le dice palabras tiernas, imperceptibles... De inmediato, el bebé responde a su madre con una amplia sonrisa, acompañada con movimientos de manos y pies. El niño está aprendiendo a sonreír y a responder al amor de su madre.

En la vida espiritual, en psicología, en pedagogía, se da mucha importancia a la sonrisa de la madre, del padre, de todos.

Utilizamos 17 músculos para ofrecer una sonrisa. Ello implica poner en marcha todo el sistema de energía en los momentos de emoción, de bienestar, de alegría, de gozo.

—Dar una sonrisa cuesta muy poco... y puede ayudar mucho.

—No empobrece a nadie... y enriquece a quien la recibe.

—Tiene una duración corta... pero sus efectos benéficos perduran.

Paul Claudel, en una de sus obras, hace decir al papa Honorio: «Hazles comprender que no tienen en el mundo otro deber que transmitir la alegría.»

¡Gracias madre por tu amor y tu sonrisa!

J. M. Alimbau

(La madre, Ed. Claret, col. «Ayuda personal»)

LA FAMÍLIA, AVUI

L'amor conjugal

Estimar és la més gran de les experiències humanes. Qui no estima o no se sent estimat difícilment es realitzarà com a persona. Ser acollit, valorat, acceptat tal com un és, ser subjecte de diàleg és la millor ofrena que hom pot rebre i oferir.

Déu va crear l'home i la dona com a lloc de trobada i amor especials. Aquesta dualitat cridada a esdevenir unitat actualitza totes les potències humanes, tant corporals —sentiments, sensacions, expressions— com espirituals —experiència d'unitat, d'ideals, de compromís. La manifestació de l'amor és una realitat complexa, que crea història, perquè no és un esdeveniment puntual. Hom creix en la mesura que es comunica i rep, en la mesura que no és un estranger o desconegut en la vida dels altres.

Avui tothom parla d'amor, de fer l'amor. Però un bon observador de la societat diu que es tracta d'un amor líquid, un amor sense consistència. Se cerca l'experiència sensible, corporal, no espiritual, una experiència que no fa història, un amor que cerca més posseir que compartir, experimentar que crear, trobar un cos més que una persona, l'experiència d'immediatesa que fonamentació de futur. Si l'amor no és donació de tota la persona no és autèntic amor. L'amor conjugal demana veritable alteritat. No inventa el sentit del cos i de l'esperit. Parteix del reconeixement del que hom és, en la recerca del que ha de ser corporalment i espiritual la plenitud i complement, la mútua donació i trobada definitiva i sense mentida. Cal descobrir què és, què comporta i com és estimar com mereix la persona. Redescobrir el veritable amor conjugal és el gran repte actual de tots.

Dr. Manuel Claret

Delegat de Pastoral Familiar

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

6. □ Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.) [Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Dimarts [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès).

8. □ Dimecres [Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15]. M. D. Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Miracle, Salut...

9. □ Dijous [Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20]. L'Ascensió del Senyor. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Divendres [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ Dissabte (■ Lleida) [Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,23b-28]. M. D. Desemparats, patrona de València; sant Anastasi, de Lleida, mr. a Badalona; sant Ponç, bisbe, patró dels herbolaris.

12. □ ✚ Diumenge vinent, l'Ascensió del Senyor (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Lc 24,46-53]. Sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà.

DIUMENGE VI DE PASQUA

▮ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstinguieu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▮ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres dissenys, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig, / vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▮ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia el nom dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.

Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▮ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme a la tradición de Moisés, no podían salvarse.

Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre la controversia.

Los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron entonces elegir algunos de ellos y mandarlos a Antioquia con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas Barsabá y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y les entregaron esta carta:

«Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquia, Siria y Cilicia convertidos del paganismo. Nos hemos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alarmado e inquietado con sus palabras. Hemos decidido, por unanimidad, elegir algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, que han dedicado su vida a la causa de nuestro Señor Jesucristo.

»En vista de esto, mandamos a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de la fornicación. Haréis bien en apartaros de todo esto. Salud.»

▮ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▮ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me transportó en éxtasis a un monte altísimo, y me enseñó la ciudad santa, Jerusalén, que bajaba del cielo, enviada por Dios, trayendo la gloria de Dios. Brillaba como una piedra preciosa, como jaspé traslúcido. Tenía una muralla grande y alta y doce puertas custodiadas por doce ángeles, con doce nombres grabados: los nombres de las tribus de Israel. A oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, y a occidente tres puertas. La muralla tenía doce basamentos que llevaban doce nombres: los nombres de los apóstoles del Cordero. Santuario no vi ninguno, porque es su santuario el Señor Dios todopoderoso y el Cordero. La ciudad no necesita sol ni luna que la alumbre, porque la gloria de Dios la ilumina y su lámpara es el Cordero.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.

La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no tiemble vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si me amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es más que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda sigáis creyendo.»

Jesucrist ressuscitat s'apareix als apòstols.
Pintura de Duccio di Buoninsegna, Catedral de Siena (Itàlia)

COMENTARI

L'Esperit ens fa recordar i entendre Jesús

El temps pasqual segueix la seva cursa i arriba la preparació de la Pentecosta. La promesa del do de l'Esperit i l'Ascensió de Jesús com a condició per rebre aquest do promès anticipen i preparen la festa de l'Esperit Sant.

L'evangeli d'avui és un fragment del llarg discurs de comiat de Jesús abans de la seva passió. La primera frase empalma amb l'evangeli de diumenge passat, en què Jesús ens donava el manament nou de l'amor mutu. Ara l'amor va adreçat a Jesús: «Qui m'estima farà cas del que jo dic». Dèiem que en la tradició bíblica, l'amor no és un sentiment, sinó un compromís. I així,

estimar Jesús vol dir comprometre's per ell, adherir-se a la seva persona i al seu ensenyament i seguir-lo en la vida de cada dia. Per això ens diu Jesús que qui l'estima farà cas del que ell ens diu. L'amor cristià s'expressa en les obres de cada dia, no en les paraules.

El manament de l'amor ens introdueix dins de la vida trinitària: estimem Jesús, que és el Fill, i per això el Pare ens estima i ve a viure amb nosaltres, i ens enviarà l'Esperit Sant, el Defensor, que ens farà recordar i entendre tot el que Jesús ens ha ensenyat.

La pau que ens deixa Jesús n'és la conseqüència. No és la pau del món, la d'absència de conflictes. És la pau que només Déu pot proveir: la que asserena el cor de la persona i de la humanitat, perquè ens fa re-

posar confiadament enmig dels avalots i les persecucions del món.

Jesús se'n va, però no ens deixa. Resta en l'Esperit que ens promet, en la pau que ens deixa i en l'amor que ens mana. Tanmateix ja no continuarà la seva presència humana entre nosaltres. Se'n va al Pare, d'on ha vingut. Marxa per tornar quan serà el moment final de la recollida dels fruits de la seva sembra. A l'eucaristia trobem els signes de la presència del Ressuscitat entre nosaltres: la comunitat aplegada, la Paraula escoltada, la pau donada, el pa i el vi beneïts, transformats per la força de l'Esperit Sant promès, l'alegria retrobada. Nosaltres que ho veiem, hi creiem!

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

15è aniversari episcopal del bisbe Agustí. El passat 18 d'abril es van acomplir 15 anys de servei episcopal del nostre bisbe Agustí. En un to molt familiar, divendres 19 d'abril es va fer un moment senzill de celebració amb els treballadors i col·laboradors de la Casa de l'Església, per felicitar-lo en aquesta commemoració i per agrair a Déu el do que és el bisbe Agustí per a tota la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat des de l'any 2004.

Centenari de la Unió d'Escolans de Montserrat. El passat 21 d'abril, aquesta entitat, coneguda popularment com l'Associació Unió d'Antics Escolans de Montserrat, va celebrar els seus 100 anys de vida, en una jornada festiva que va començar amb la participació dels antics escolans a la missa conventual presidida pel pare abat i continuà amb un dinar de germanor, un acte commemoratiu a la basílica de Santa Maria i un concert a càrrec

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

«Plens d'una alegria immensa».

Aquest és el títol de la Trobada Pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, que tindrà lloc el proper diumenge, 12 de maig, a les 18 h, a Sant Pere de Riudebitlles. Aquestes trobades pasquals són de llarga tradició en aquesta vicaria, i cada any se celebra en un dels arxiprestats. Enguany, a més de caràcter pasqual, pren també l'accent de l'Any de la Fe que estem vivint com a Església universal i diocesana. El moment central de la trobada serà l'Eucaristia, que presidirà el bisbe Agustí.

TROBADA PASQUAL 2013

«Plens d'una alegria immensa»

DIUMENGE 12 MAIG A LES 6 DE LA TARDA

A SANT PERE RIUDEBITLLES

Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe Agustí Cortés
Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

de l'Escolania, la Capella de Música i altres cantors. La diada es va tancar amb l'assistència i la participació a la pregària de vespres amb la comunitat benedictina.

Trobada del clergat de Catalunya a Poblet.

Més de 500 preveres i diaques de les deu diòcesis amb seu a Catalunya es van aplegar el passat dilluns dia 22 d'abril, al monestir de Santa Maria de Poblet, convocats pels bisbes de la Tarraconense, amb motiu de l'Any de la Fe. La diada va començar a les 10.30 h amb l'Eucaristia i a les 12 h el cardenal-arquebisbe de Viena, Christoph Schönborn, O.P., un dels principals responsables de la redacció de l'actual *Catecisme de l'Església Catòlica*, així com també de la versió per als joves, el *YouCat*, va realitzar una reflexió centrada en el ministeri dels

preveres tal com en parla el Concili Vaticà II: un ministeri ordenat a la santificació i la vida de tot el poble fidel.

AGENDA

Recés amb catequistes. 11 de maig, de 10 a 13.30 h a la Casa de l'Església, organitzat per la Delegació de Catequesi, amb motiu de l'Any de la Fe, per trobar un espai d'aprofundi-

ment i per compartir la nostra fe entre els qui fan el servei de la catequesi. El vicari general, Mn. Jaume Berdoy, serà qui donarà unes orientacions en aquesta jornada de pregària i recés.

Grups de diàleg de les parròquies de Vilafranca.

Dilluns 13 de maig, Xerrada a càrrec de Josep Lligades, teòleg, amb el títol «Crec en l'Esperit Sant». Dilluns 27 de maig, la xerrada la farà el bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, sobre «El diàleg Església-món, als 50 anys del Concili Vaticà II». Com sempre, hi haurà un col·loqui posterior amb els participants. De 21 a 22.30 h, sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

ESPIRITUALITAT

Cap de setmana contemplatiu. 7-9 de juny, al monestir de Sant Benet, de Montserrat. El silenci i la solitud en la bellesa de la natura que envolta el monestir, ofereix un temps per contemplar, per passejar, per escoltar, etc. i un temps per reposar, dialogar, crear, fer noves amistats, pregar... Més informació: eguarch@gmail.com, tel. 938 350 078 (ext. 20).

ECO DE LA PALABRA

Frutos de Pascua: María Skobtsov (II)

Com era de esperar, el paso dado por María Skobtsov entregándose totalmente a la maternidad espiritual con los marginados le llevó a un mundo de contradicciones. Su matrimonio entró en crisis y sus hijos tuvieron que ser atendidos por sus respectivos padres. La fuerza de la «compasión» hacia los que más sufrían el desarraigo del exilio, le empujaba a la acción: atendía a alcohólicos, enfermos mentales, ancianos solos, familias pobres y sin trabajo... Más aún, su nuevo estilo de vida, la vivencia de su fe, le pedía una consagración especial en «la vida monástica», entendida, no al estilo de la tradición ortodoxa, sino de un modo más próximo a la vida consagrada de las grandes fundaciones y carismas de carácter social, que tanto abundaron en el siglo XIX y primera mitad del XX entre los católicos. Ello requería no pocos cambios en su Iglesia y constituyó una fuente de conflictos y sufrimientos.

Fue aceptada su consagración monástica e inició una pequeña comunidad en la zona de Saxe, donde funda en precario una casa de acogida de mujeres sin familia. O. Clément, en el prólogo a la edición francesa de la obra de María Skobtsov *El sacramento del hermano*, dirá que ella era una síntesis de pasión y compasión extremas. Su programa de vida consistirá en el ejercicio de la «maternidad espiritual» hacia el necesitado y su nueva situación

vendrá definida con las palabras «libertad» y «comunió»:

«La Madre María, que no predicaba, pero amaba, nunca olvidó que sólo vale aquel que, en la libertad y en la comunió, rinde el homenaje más adecuado a la imagen de Dios en él.»

La nueva casa de Lourmel, más amplia, consolida una comunidad-monasterio del todo original: tres hermanas monjas enviadas por su obispo, el P. Lev Gillet, su propia madre y sus dos hijos, con un número cada vez mayor de vagabundos, enfermos, delincuentes o artistas arruinados... No falta la capilla donde se celebran puntualmente los oficios de la mañana y de la tarde. En tensión constante para obtener recursos económicos y alimentos, pero sin perder el buen humor, el esfuerzo sin límites, «venciendo la desmesura del mal con el amor sin medida».

Además de los trabajos domésticos de todo tipo, del dibujo y el bordado, dedica más tiempo a la escritura. Concreta su espiritualidad y su estilo contrastándolo con otros cuatro que ha encontrado en la tradición ortodoxa: el que confunde la Iglesia (sometida), la nación y el zar en una misma adhesión; el ritualista, anclado en normas, formalista e inmovilista; «la piedad estética», que busca el goce espectacular y el esteticismo; la piedad ascéti-

ca, centrada en el esfuerzo y el compromiso. Ella propugnará la llamada piedad evangélica, centrada en la donación de uno mismo por amor, según Cristo:

«(Se trata de vivir a Cristo)... Este nuestro mundo sin Dios espera del cristianismo que pronuncie la única palabra capaz de curarlo y arreglarlo, incluso de resucitar lo que está muerto.»

Su icono será María amante con el corazón traspasado por la espada (sufrimiento pasivo) y al pie de la Cruz (sufrimiento aceptado libremente). Este icono vino a materializarse en su vida cuando Francia es ocupada por los nazis y su comunidad se entrega decididamente a la defensa de los judíos rusos y apoyando la resistencia. Vive intensamente su última Pascua en comunió. Ella y su hijo son denunciados y trasladados, junto al P. Klepinin, a sendos campos de concentración. Ella, machacada por el sufrimiento y la muerte, en Ravensbrück encontró y repartió la paz. Se conserva un testimonio verbal suyo:

«Oh muerte, yo no te he amado a ti, no. He amado lo que está vivo en el mundo: la eternidad.»

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat